

Фуч – **фучка** – опивно оплодува во лет;
оплоду-ва со свирка

Х

Х – од

Хиероглиф - (хирглеф или хироглед) –
поглед на предмет направен со букви

Ц

Цут – Дон, пролет

цртеж - лигатура – цртеж изработен со
букви, за полесно сфаќање на верата од
пошироките народни маси. Ликовна
претстава со букви.

Џ

Џ'ни – **џ'нм** – очекувано, стварно

Ш

Ш – Темница

Шес – Шест

Шии – Месеци

Шире – Ширум

Шт – Што

Шуи – Шепот

Шути – Неплодни

Шн – Таткото

Ш'та – Темна; темнина

Ш'ту – Темен

ТАЈНАТА НА ВЕЧНИОТ ЖИВОТ СО ПОДМЛАДУВАЊЕ НА ДУХОТ И ТЕЛОТО.

Оваа книга недвосмислено говори за македонската вера во една Мајка, родилка на божјиот поглед со светлост од виножито, рајот на земјата во кој телото на духот Македон старее. И божјото око од темнина, составено од огромна светлост, светлост на времето на подмладувањето на телото, рајот во вселената.

Божјиот дух Македон ја менува материјата или телото по периодот на староста и периодот на подмладувањето. Комуникацијата помеѓу двата паралелни света на Македон, се одвива преку двата Божји сончеви зраци, едниот од светлост а другиот од темнина.

Светлиот сончев зрак, составен од светото тројство и тоа од Бог Сонце, Дон и духот божји Македон се персонифицира со соларниот ТРОЕНСКИ АТ. Сончевиот зрак составен од темнина, составен од световното тројство и тоа од божјиот зрак ИЛ, земјата МА и Господарите - Владетели Македонци, се персонифицира со црниот лунарно-хтонски ТРОЕНСКИ КОЊ.

Оваа македонска вера е вера на РЕИНКАРНАЦИЈА на божјиот дух МАКЕДОН.

Големата мајка е родилка и на ПЕКОЛОТ. Пеколот е составен од вечна топлина од една страна и вечен студ од другата. До пеколот се стасува со троенскиот коњ. Пеколот се наоѓа во КОСМОСОТ. Душата вечно талка по космосот, тоа се душите на одродените Македонци, откажани од верата во Сонцето и името МАКЕДОНСКО-ПРАВОСЛАВНО.

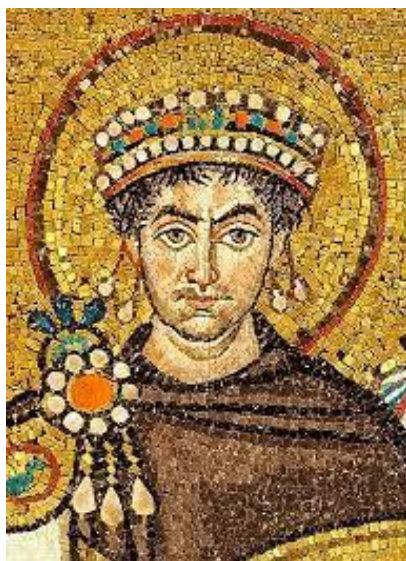

Сл.561 Шематски приказ:
Големата Мајка го раѓа рајот во вселената, рајот на Земјата и пеколот

Резиме од авторот

Согледувањето на вистинската природа на нештата и умеењето тие нешта да бидат прифатени такви какви што се, а воедно и соочување со нив, е првичната цел на сето ова излагање. Вечните прашања на кои се нуди одговор, разрешените дилеми за вистинското потекло и корените на македонскиот народ, како и луѓето на светот, се несомнено вечен стремеж кој непрестајно тлее во Македонецот. Постановокот на човекот и светот, бесконечноста и вечноста, сознајното и несознајното, опипливото и неопипливото, светото и профаното се теми за кои до ден-денешен се преиспитуваме. Големиот опсег на историски временски периоди и географски области во ова дело е доказ за неоправданото оспорување и негирање за распространетоста на македонската цивилизација како цивилизација со единствена културна ознака и чие влијание е неоспорно и несомнено согледано низ повеќето сфери на денешниот живот. Македонската цивилизација во своите зачетоци остава научен печат, вера во единствен Бог и автентичен белег на она кое подоцна се надградува и систематизира како наука, уметност и конечно цивилизациска одлика и модерно општество со повеќе религии, како македонска ера. Оттаму и одговорноста тоа богатство да се зачува, запише, негува и распространи како знаење. Доколку само видливо опипливите нешта се она што го прифаќаме како вистинска слика за стварите и не согледаме дека таа слика има и своја друга мистична, сетилна и идеолошка страна, нашиот увид на стварноста нема да има комплетно оформена перцепција на тие нешта. Меѓутоа, нашиот креативен ум секогаш ни го овозможува тоа.

Континуитетот на македонското име, наука, култура и јазик, од искона до денес е сочуван преку илјадници гравии и артефакти оставени од македонскиот народ низ целиот свет, државното уредување на „ЗЕТУВАЊЕТО“ или „ЦАРУВАЊЕТО“. Сите кралства и царства во светот денес водат корен од македонските цареви и тоа од периодот на државното уредување на „Зета Македонија“, македонскиот антички период и периодот на христијанството и тоа преку „Новото Македонско царство“, Самоиловото царство и династијата Немањики до денес. Континуитетот на владеење на Македонците со своите ЗЕТОВИ и ЦАРЕВИ е презентираан со книгава, но еден од поновите записи е и Декретот на Царот Стефан Милутин од 1299 г. кој се чува во белградската Народна Библиотека. Стефан Милутин е дедо на Цар Душан Немањик. Стефан Милутин, како и неговиот внук Цар Душан се декларираат за македонски цареви (сл. 564). Последниот македонски владетел е крал Марко. Крал Марко е најголемиот јунак во народното творештво на македонскиот народ.

Сл. 562 Јустинијан I (483-565)
Македонски владетел на Новото Македонско Царство

Сл. 563 Цар Самоил (558-1014)
Средновековен македонски владетел.

Сл. 564. Декрет на македонскиот цар Стефан Милутин Немањиќ 1299 година, на кој пишува:

„БЛАГОЧЕСТИВАГО И ХРИСТАЉУБИВАГО ЦАРА СТЕФАНА МАКЕДОНСКАГО, СЕРПСКАГО, БОГАРСКЕГО... ДАЛМАТСКАГО, АРБАНАШКАГО, ВАЛАХИСКАГО (ВЛАШКИ)... ПРЕДЈЕЛОМ И ЗЕМ...ЦА. СУШТАГО (КОЈ ШТО Е) МИЛОСТИЈУ ВАШЕГО БОГА [ИСУСА ХРИСТА].

ЗАКОН И УСТАВ ПОСТАВЛЕНИЯ ВЛАСТО(?) 6087 (ОД ПОСТАНОКОТ НА СВЕТОТ) И ИНДИКТИОН 20 НА ПРАЗНИК ВОЗНЕСЕНИЈА ГОСПОДА НАШЕГО ИСУСА ХРИСТА МЕСЕЦА МАЈА ДЕН 20.“

Живееме во период на преголема оспоруваност. Постојаното негирање на нашиот идентитет, име, нација и култура е парадоксално. Свеста за македонската културна историја, втемелена врз факти и артефакти, докази дека тој народ не е туку така дојден и населен некаде, е она што постепено и цврсто се буди. Овие докази од периодот на Зета Македонија само ја пробудуваат колективната меморија на она што отсекогаш си постоело, љубовта кон создателот, кон татковината, вековната традиција и содржина од верувања обичаи, непроменети и засекогаш вкоренети во македонскиот народ насекаде низ светот и со континуиран развој милениуми наназад. Кај нас се случува постојано некој од надвор или од внатре да ни одредува до каде имаме право да ги промовираме сопствените културни

вредности, постојано кажува што е исправно, а што не е. Со тоа се доаѓа до заклучок, дека никогаш не било пожелно да се интегрира и промовира македонската култура како древна, автентична, оригинална, која ги инкорпорира сите денешно новоформирани религии, јазици и писма од новоформирани племенски заедници.

Токму дешифрирањата на тајните од исконското минато ни разоткриваат еден нов свет, не толку непознат за нас. Божествените Македонци имале света должност космичките вибрации на знаците, симболите и јазикот на природата да ги соединат со говорните знаци и писмените форми на изразување преку кои и самиот Бог ќе комуницира низ нас, а самите природни закони ќе станат средства за таа интеракција.

Космичката вибрација што произлегува од Бог Сонце со односот кон Мајката Земја, нивниот космички брак, кој резултира со Македонија рајот, почитуван со безброј обреди опишани и не опишани во книгава ни укажува на следново: Земјата од XXI - ви декември со својот наклон претставува невеста, а Бог Сонце со почетокот на зголемувањето на денот претставува младо сонце или Зет. Оваа законитост или слово Божјо се отсликува во земниот живот на синовите божји, господарите - владетели Македонци, а тоа е согледано низ ритуалот на свадбата, прогласувањето на новиот ЦАР - ЗЕТ, што ја претставува основата на македонската ера и периодот на Зета Македонија, ритуал кој не треба да се омаловажува и брише туку да се развива и опстојува и денес.

Ни останува да бидеме истрајни, да истражуваме и својот придонес и плод од таа истражувачка работа да го насочиме кон промоција, претставување во јавноста на вистините, поткрепа и поддршка на авторите и творците кои имаат свој придонес тие вистини да испловат. Исто така се јавува и нужна потреба да ја изнесеме и презентираме пораката што нашите предци ја оставиле врежана, а таа е зачувување на своето, негување и грижа на околината, меѓусебните односи, бидејќи нивната мирољубива и живото-надежна мисла се провлекува насекаде низ дешифрираните натписи во светот. Човештвото сè повеќе пропаѓа, секојдневно, на духовен и на физички план. Тоа остана без квалитетите кои не прават да бидеме она што сме, луѓе кои во себе носат сонце, космос, луѓе кои се грижат за сојот, ројот и родот и луѓе кои ја сакаат природата и пролетта. Негрижата, материјализмот, злоупотребувањето на науката, генетскиот инженеринг на храната, потоа загадувањето на водата и воздухот од илјадниците нуклеарни и атомски проби, глобалното затоплување и разни други дејствија кои имаат длабоки последици и лошо влијаат на народот и на животната средина, како и на човештвото во целина, доведуваат од корен да го пресечеме и отфрлиме она за што Македонците се залагале, создавање рај на Земјата.

Сл. 565 Цар Душан, манастир Лесново,
XIV век Македонија

Сл. 566 Крал Марко (1371-1395),
претстава на Кралот Марко, Марков манастир с. Сушица,
Скопско, меѓу 1366 и 1371 г.

Рецензии

Рецензент
Александар Станковски

ФАСЦИНАНТНИТЕ НАУЧНИ ОТКРИТИЈА НА БРАНКО СОТИРОВСКИ

Во своето монументално научно истражување, кое по својата методологија е мултидисциплинарно и е втемелено врз еден комплексен дедуктивен систем на проучување од областа на палеолингвистиката, антропологијата, археологијата, митологијата, етнологијата и други научни дисциплини, интуитивниот и ерудитивниот гениј на Бранко Сотировски нè води на едно фасцинантно сознајно патување во далечното минато, кое во современата наука е сè уште акцептирано како алтернативно, хипотетично, напати дури и фантазмагорично, патување, при кое дури и на посветените научници од оваа област, секако на оние академски ориентираните схоластици чија главна задача е да го бранат петрифицираниот конзервативен научен став како еден вид саинтифичка гарда, во многу нешта подобна на догматиците од времето на Инквизицијата, им се замаглува свеста и доживуваат помрачување на нивниот рудиментиран научен светоглед. Но, за секој посветеник со отворена сознајна свест и жива интелектуална интуиција, ова научно истражување на големиот ентузијаст, авторот на оваа книга со наслов „Зета Македонија“, Бранко Сотировски, е вистински еликсир на спознанието, а истражувачкото патување на кое нè води како вистински адепт и алхемичар, е една неспоредливо возбудлива авантура на духот. Треба да се има голема интелектуална храброст, но уште повеќе талент и знаење за еден научник да се впушти во едно волку деликатно и смело излагање, при кое на површината на свесното се појавуваат вистини, шокантни и неверојатни, но во исто време тези, кои овој екстраординарен проучувач на најделикатните сфери на длабоката историја (всушност, според академската терминологија - праисторија) ни ги аргументира со зачудувачка прецизност и со вистинска научна аргументација, втемелена на артефакти, но и на принципиелните логични методи на референтните научни дисциплини.

Откако е воспоставена историската наука во новиот век, односно по ескалацијата на ренесансниот спознавачки дух, се јавува константно периодично коригирање на воспоставените параметри за постанокот, но и за историското време, во кое човештвото со еволутивен процес на гностичка иницијација транзитирало од епохата на бесловесноста кон словесното битисување на оваа планета, или ако сакате, од едно анимално и стихиско постоење, во голема мера базирано на инстинктите, кон востремување кон духовноста и креативноста, цивилизациските индикатори, кои се втемелени врз говорот, писмото, уметностите, технологијата и општествената организација. Токму најголемите научни полемики во историското време се воделе и сè уште се водат околу датирањето и контекстите на овие, во секој случај, фасцинантни појави, не само на планетарно, туку и на вселенско рамниште.

Без сомнение, главните ресурси на оваа научна систематизација лежат врз обилните диверзитети на митологиите што човештвото ги создавало, како порив да се одрази и изрази во бесконечноста на простор – времето, како феномен неспоредлив со било кој друг феномен во вселената. Со историска и емпирска сублимација на овие митологии создадени се религиите, кои долг период во човековата сознајна и општествена еволуција имале улога на толкувачи на сите непознати сфери, со кои се среќавал живиот и секогаш заинтересиран за непознатото, дух човеков.

Така, на пример, според книгата на постанокот од Стариот завет, проценката на староста на светот била 6 до 7 милениума, а оваа догма се одржала прилично долго, сè до времето на рационализмот, кога религиозната догматика, пред сè онаа, која ги монополизирала научните теми, била темелно деконструирана од страна на експерименталната аргументација и самата логика која, всушност, била и структуралната методологија на научниот спознаен процес. Оваа транзиција на научниот светоглед не се одвивала без проблеми и реакционерност од страна на

конзервативните догматици, напротив. Бројни се мачениците во името на научната вистина. Да се присетиме на Џордано Бруно, кој беше спален на клада од страна на Инквизицијата, на судењето и малтретирањето на Галилео Галилеј од истите овие структури, непријателски ориентирани кон научните вистини, кои овој вљубеник во совршеноста на вселенската структурологија ги застапуваше во своите дела, а кои не му беа по волја на Ватикан. Да се присетиме на негирањата на откритијата на Јохан Кеплер, на Исак Њутн, на Тихо Брахе и на други големи научници, кои конзервативците од тоа, замрачено во умот, време ги гледаа како вештери и слуги на нечестивиот. Но, вистината без оглед на тоа дали е научна или поетска, секогаш бара жртви.

Кога војната против Инквизицијата беше конечно добиена, а црковната догма исфрлена од научниот Пантеон, некаде во почетокот на 19 век, по скоро три века мачеништво на прогресивните и креативни сили во науката и уметноста, почнаа да се случуваат нови предизвици и контроверзи, но овој пат барем научниот форум и брзата на идеи функционираа потолерантно, што не значи дека старите манири беа искоренети до крај. Иако светогледите беа во голема мера проширени, а научната аргументација стана неминовен метод на докажување на разните хипотези, пред сè за историската наука, природните науки и науката за постанокот, која ги извлекуваше своите аргументи од нововоспоставените научни дисциплини, базирани на егзактните науки (да се сетиме на Кант-Лапласовата претпоставка за постанокот на вселената), настана еден нов конфликтен проблем во контекст на создавање на еден конзистентен научен поглед на светот. Тоа, всушност, беше синдромот на „Вавилонската кула“ и мешањето на јазиците, или подобро – на контекстите. Тоа овозможи научните вистини во ова ново време да се определуваат со еден вид консензус на проминентните академски експерти, што на некој начин повторно ја воведо светската наука во еден вид гносеолошка диктатура. Сепак, оваа академско авторитарно арбитрање ни оддалеку не беше така ригидно и насилно, како она на Инквизицијата.

Но, овој идеалистички период во науката не траеше долго. Набргу по појавувањето на тоталитаристичките идеологии, какви што беа комунизмот и нацизмот, науките се политизираа, идеологизираа и почнаа да се однесуваат како доктринарни, апологии на овие тоталитаристички системи. Сè уште има живи сведоци, пред сè научници, кои ја вкусиле жестоката казна на овие режими за нивното недогматско толкување на одредена научна проблематологија. Дури би се осмелил да кажам, дека овој ригиден тоталитаристички менталитет во науката е сè уште присутен во одредени академски кругови како реликт.

И токму ова смело научно излагање на Бранко Сотировски може да биде цел на нападите на овие научни догматици, реликти на комунистичкиот тоталитаристички менталитет, кои за жал, се сè уште добро позиционирани во нивните академски бункери, секогаш спремни за најжесток напад.

А, делото на Бранко Сотировски е навистина провокативно, можеби едно од најсмелите анализи и декодирања на енигмите од минатото. Самото спомнување на бројката од 400.000 години цивилизација и писменост, внесува голема раздразливост кај дежурните комесари на „здравиот разум“ во академските научни сфери. Кога, пак, кон ова ќе се додаде дека корифеите на оваа цивилизацијска и писмена фертилизација на човештвото се Македонци, имено, господарите - владетели Македонци, доаѓа до делириум и манијакални устреми кај овие современи инквизитори на научната свест, кои во својот идеолошко–научен фанатизам не даваат никаква шанса за било каква поинаква научна вистина, освен за онаа, која тие самите ја застапуваат, без оглед на аргументацијата со факти и логиката, имплементирана во овој процес на експертиза. Да се присетиме само дека тие сè уште фанатично и вехементно ја застапуваат тезата за доселувањето на Словените од зад Карпатите, теза, колку побиена од научната аргументација, толку и ставена во служба на геостратегијата и геополитиката на 19 век, со цел да му се даде сила и легитимитет на тотално неvistинитиот и исфабрикуван квази-научен концепт на хеленизмот и да им се одземе симболичката моќ и историско-цивилизацииското достоинство на Словените, како на најсериозна културна и политичка закана за Западот. И покрај сите релевантни историчари и нивните дела, и покрај археолошките и лингвистичките докази и референци, оваа ступидна и недокажана теорија на повеќе геополитичарот, а многу

помалку на историчарот, лингвистот, археологот и антропологот Дројзен, фати корен во академската научна јавност, и тоа не само за геостратегиски заинтересираниот западен империјализам, туку и кај нас, на Истокот, меѓу Словените, малтретирани повеќе од пола век со идеологизираната и политизирана комунистичка наука.

Ете, затоа ова резиме е дефанзивно ориентирано и, пред сè, сака да го предупреди, но и да го ослободи хипотетичниот читател од сите стапици кои го демнат на ова величествено и колосално патување, на кое нè поканува и нè води фасцинантното научно откритие на Бранко Сотировски. Намерно не сакав да навлегувам во детална анализа, што се однесува до богатата и дивергентна научна граѓа, што во оваа студија ви ја предава и елаборира ентузијастичкиот и храбар истражувач на овие неверојатни феномени и откритија. Сакав само да обезбедам една рамка за ослободен од предрасудите и од петрифицираните илузии, влез во ова неспоредливо научно истражување на Бранко Сотировски.

Рецензент
Александар Станковски

ЗЕТА МАКЕДОНИЈА или ПАНМАКЕДОНИЗМОТ

на Бранко Сотировски

Од Милош Линдро

Од секогаш, кога се обидуваале да ги утврдат фундаментите на човечката цивилизација, истражувачите барале цврста потпора во најдревното минато. И таа цврста потпора ја барале во она материјално наследство, кое со своето симболично значење носи порака, т.е. информација за организираниот општествен живот. Притоа, археолошките предмети се земале не само како орадија на трудот или како предмети на секојдневието, туку уште и како предмети, кои се дополнително натоварени со некаква симболичка функција. Пред се, се внимавало на тоа дали тие содржат некој „непрагматичен“, „нефункционален“, што ќе рече „украсен“, „декоративен“, т.е. симболички детаљ. Тој, се разбира, дека е функционален, но во една друга, непрагматична смисла. Еден предмет можел да носи знак, со кој се посочувало, на пример, на сопственоста, но знакот можел да има и некоја магиска, заштитна (апотропејска) функција.

И не само камените и коскените алатки, не само парчињата керамика од некогашните домаќински посатки, туку и камените межници, столбовите и камените квадрати од храмови, како и предметите од погребалните обреди, често сведочат за специфично развиена свест и сознание. Таквите предмети имаат симболично послание кон современите, кои ги имале во секојдневна или ритуална употреба и, воопшто, биле дел од нивниот живот, но тие ќе сведочат и во идните времиња и за новите поколенија. Во секој случај, има една осознаена потреба за комуникација меѓу живите современици но, со тек на време, како што едно поколение заминува, а израснува и е активно друго поколение, започнува и симболичката комуникација меѓу мртвите и живите. Така, преку ознаковените пораки, започнуваат да се премостуваат вековите и илјадолетијата, а поколенијата нив ќе ги паметат или ќе ги подзабораваат тие знаковни посланија но, во секој случај, ќе се однесуваат кон нив како кон нешто проникнато со натчовечка (божествена или демонска) сила.

За да се утврди предисториското кое Бранко Сотировски го нарекува историско цивилизациско присуство во истражувањата, се тргнува од различни основи. Еднипати како цивилизациски признак се зема постојаното засолниште-дом со огништето. Во најраните времиња тоа биле природните засолништа – пештерите. Другпат, таков привилегиран цивилизациски маркер или топос, од каде скокнува цивилизациската искра, е односот кон покојните, т.е. начинот на погребување итн. Како и да е, до денес владеачкото научно сфаќање за старите цивилизации гласи: териториите меѓу реките Тигар и Еуфрат, како и оние по течението на реката Нил, се лулка на цивилизацијата. Но, археолошки откритија од средината на XX век ја доведоа под прашање таа, до скоро, утврдена кабинетска догма. Почна да си пробива пат тезата за постоење на една високо развиена култура на територијата на Македонија и, пошироко, во Балканско-дунавските земји. Таа цивилизација е со милениуми постара од месопотамските цивилизации, како и од оние по течението на реката Нил.

Врз основа на археолошките откритија веќе е натрупана обемна литература, според која, од страна на разни утврдени авторитети во науката, се тврди дека во далечното минато токму денешните балкански земји биле населени од една популација со високо развиена култура. За неа се тврди дека е многу постара од месопотамските цивилизации, кои според досегашната кабинетска наука се сметаат за најстари. Така, со насобраните археолошки предмети кои, по нивната систематска обработка, носат релевантни научни сознанија, се повеќе се утврдува позицијата дека досегашните научни ставови за древните цивилизации треба да бидат ревидирани. За неминовната потреба од таквата ревизија е категорично убеден, на пример, лингвистот и културологот Харалд Харман (Harald Haarmann). Тој во својата книга “Тажни на Дунавската цивилизација” (Das Rätsel der Donauzivilisation. Die Entdeckung der ältesten Hochkultur Europas. Becksche Reihe, München 2011) докажува дека Балканските земји и, конкретно, Македонија како нивни центар, биле населени во најдревни времиња од една цивилизација, којашто ја развила првата писменост во историјата на човештвото.

Бранко Сотировски, се придружува кон тој став и го проширува со нови сознанија преку прочит на стари записи. Тој ги има предвид натписите од Винча (Србија), Тартарија (Романија), Караново и Градешница (Бугарија), како и Осинчани, Говрлево, Породин во Македонија, Равенија – Беломорска Македонија, Азија, Америка и Австралија, но и многу други и, со право, предлага заеднички именител на овие археолошки наоди. Според него, таа најстара писменост, регистрирана на спомнатите археолошки наоди, не треба да се нарекува „Дунавска“, „Винчанска“ или „Средноевропска“ туку Македонска. Зошто? Затоа што Сотировски, надоврзувајќи се на Васил Иљов, нашол дека тој идентификационен, културен и цивилизациски маркер – името Македонија – од најстари времиња бил во употреба, па дури бил и запишан точно во таа форма - Македонија. Примери:

Оваа македонска култура, развиена во земјите на денешна Македонија, Бугарија, Србија, Хрватска, Романија, Грција, како и на огромни пространства од Унгарија, Украина, Германија, Франција и др. спомнатиот научник Харман ја нарекува „Староевропска“. Според археолошките откритија, нејзината појава со сигурност може да се датира до 7 илјади години пред новата ера. Но има одредени показатели, кои го поместуваат тоа време со десетици, па дури и со стотици илјади години далеку - во темнините на минатото.

Еден од појарките примери за високото ниво на таа подунавско-балканска цивилизација е сензационалното откритие на „Варненското злато“ (Варна, Бугарија), за кое реномирани светски авторитети тврдат дека е најстаро во светот. Тоа злато е старо најмалку 7000 години. Од друга страна, спомнатите археолошките наоѓалишта во Винча (Србија), Тартарија (Романија), Караново и Градешница (Бугарија) како и наодите од Говрлево и Осинчани (Македонија) приложуваат докази дека писменоста во оваа, условно наречена „Балканска и подунавска цивилизација“, којашто Сотировски ја нарекува „Македонска“ а Јулиус Покорни - „Илирска“, се појавила најмалку 3000 години пред оние цивилизации на Блискиот Исток и во Индија. Нешто повеќе - тие археолошки откритија ни кажуваат дека оваа писменост извршила огромно влијание. Таа се провлекла, во неколку варијанти, речиси во сите подоцнежни култури од медитеранскиот круг. Освен писменоста, според Харман, дури и зборовите, за кои досега се сметало дека се старогрчки, всушност се „староевропски“, т.е. старобалкански или, најточно, „старомакедонски“. Такви зборови, кои се користат до денес, во современите јазици се, на пример: камин, маслинка, керамика, метал, химна и многу други.

Според културологот и лингвист Харман присуството на овие зборови сведочи за одредени техники, кои биле развиени, за прв пат, токму од староевропјаните. Во оваа смисла, тој зборува не само за јазично, а и за цивилизациско влијание - присуството на зборот „метал“, на пример, говори за воспоставена технологија за производство и обработка на олово, бакар, бронза а подоцна и на железо.

Сепак, писменоста не е единствениот знак за високата култура на староевропјаните. Обработката на металите и урбанистичкото планирање, како и начинот на нивниот живот се останатите критериуми, кои ја потврдуваат тезата на научникот. Науката веќе е сигурна, тврди Харман дека најстарото злато во светот е токму златото, најдено на територијата на денешниот град Варна, Бугарија. Според современите методи и технологии за датирање, тоа е произведено и употребено некаде во 4 500 година пред новата ера. Тоа пак значи дека е со 2000 години постаро од златото најдено во Египет.

Староевропјаните живееле во големи населби, со добро развиена инфраструктура, и домувале во куќи налик на денешните, градени една до друга, кои делат заеднички ѕид. Обично, во една таква населба, живееле од 7 000 до 10 000 луѓе. А отсутството на археолошки слој од пепел, во периодот 6500-3000 п.н.е., говори за мирниот и хармоничен соживот на староевропјаните во едно, според зборовите на Харман, рамноправно и хармонично општество.

Кај луѓето во оние времиња немало хиерархија, но сепак имало некаква поделба на трудот. За ова истражувачите судат според гробовите. Кога некоја заедница е поделена на елита и инфериорни сталежи, археолозите наидуваат на различни по богатство дарови во поединечните гробови. А при маркираните гробови на староевропјаните не се забележува такво нешто.

Тогаш како може да биде објаснет залезот на една толку развиена цивилизација каква што била староевропската? Харман смета дека причината лежи во слабо развиената воена традиција на „Илирската“, т.е. „Протомакедонската цивилизација“, што им овозможило на нискокултурните номади, кои продирале од североисток, постепено да ги напаѓаат и, конечно, да ги покорат. Потоа настапил процесот на мешање и асимилација на староевропјаните со дојденците. Но, сепак, лекцијата била научена. Илјада години подоцна ова грешка во структурата на општеството била поправена и Македонците, за време на аргеадската династија, станале најдобрите војни во тогашниот свет.

Еден показател на повисоко човечко сознание и свест, т.е. на цивилизираност е чувството за светост. Тоа чувство кај древните луѓе произлегува од оние пројави во и на материјалниот нежив и жив свет, кои биле лесно воочливи, затоа што биле повторливи. Таа нивна цикличност го поттикнала и стремежот на древниот човек да создава дводимензионални геометриски форми но и просторни форми (предмети), кои би говореле за неговото овоземно присуство во претпоставени идни времиња. Ова предзнаење (прекогниција) на идечките бидни времиња е показател за длабокото разбирање на процесите во реалниот свет. Според Б. Сотировски, кој се повикува на други истражувачи, древниот Македонец се обидел да ја имитира меморијата на самата природа. Кристалот се распаѓа на помали делови, но со иста форма, семето од едно растение никне, израснувајќи во исто такво растение и т.н. Оваа мултипликација на повторливи, аналогни форми, во природата, ја поттикнала потребата и самиот човек да произведува повторливи форми, кои впиваат во себе, но и зрачат од себе, некаква препознатлива смисла и порака. Затоа Сотировски, околу прашањето за појавата на писмото, прифаќа дека тоа е „создадено во согласност со природата“. Економичноста која ја изискува животот, а имено совладувањето на времето и просторот, довела до тоа писмото да се оформи како „визуелно претставување на пораката“, па и на самиот говор, се разбира, откако претходно секој звук добил свој графички лик т.е. за секоја фонема, одделна, издвоена и препознатлива графема.

Врежаните рецки и (изгребаните) графеме (=гребнатини) може да се ликови на идеи, на гласови но и на магиски дејства или на количествени соодноси (бројки). Буквите сврзани во зборови, кои насобрани како лигатури, па дури и во форма на сложени цртежи, најчесто се поставувани на свети места, рамнини, на рамни карпести површини, на карпи-лителици, на ѕидовите на пештерите и слични места.

Пред да минеме на конкретни примери од прочитани и протолкувани натписи, сосема накратко ќе се осврнеме на појдовните фундаментални позиции на авторот на овој истражувачки труд. Според Сотировски треба особено да се има на ум дека најдревните разоткриени и проучувани симболи претставуваат основа на светоста на „родот Македон и на неговата вера“. Тие симболи, според него, се „божји букви и броеви“ и затоа буквите и, воопшто, писмото, се нешто свето т.е. божествено. Според авторот истото тоа свето, божествено писмо „осветлува, просветлува, сија, осијува, лие и оплодува“. Затоа, за буквите одделно, како и за писмото во целост, може да се рече дека имаат „спиритуална моќ произлезена од апсолутното совршенство на законите во природата.“ Несомнено е дека токму тие симболи и букви се една од најголемите придобивки на цивилизацијата и можат да се прифатат како „клучен фактор за основање на големата Зета Македонија“. Овој божји дар е главната причина како за брзиот развој на просветата и културата, така и за прераснувањето на Македонија во една од земјите со најстара цивилизација. Најстариот јазик, осведочен писмено, според Сотировски, е македонскиот. Денешниот македонски јазик е како ехо на древномакедонскиот, којшто пак, е одек на природата, тој е со една мистично содржина, која е во хармонизација со формата.

За да се доближи до основните пораки и, воопшто, до светогледот на нашите предци тука, на Балканот, но и пошироко, на нашиот и другите континенти, Сотировски посегнува кон инструментариумот на митологијата, етнографијата, семиотиката и природните науки. Тука се присетуваме на Фрејзер, Елиаде и други автори и нивните достигнувањата во областа на митологијата, древната космогонија и космологија, историјата на религиите и сл. Во нашиот случај, земајќи ги предвид резултатите до кои достигнале македонски автори (Т. Белчев, В. Иљов, Н. Чаусидис, Е.Лафазановски) како и некои странски истражувачи (Вентрис, Чедвик, Ли

Ворф и др.), Сотировски стигнува до сопствени согледувања и културолошки позиции, чијашто валидност допрва треба да се доутврди, за да стане општоприфатливо интелектуално достигнување и научна позиција.

Треба да се одбележи и огромниот труд на авторот да приложи цртежи и снимки, со нивна обработка и толкување, кои се соодветни илустрации придружени кон изложените тези. Токму оваа, визуелна компонента на книгата придонесува за нејзината прегледност и за своевидниот шарм, што ја прави впечатлива и привлечна за поширок круг читатели, кои пројавуваат интерес кон овој сегмент на македонското, балканското и светското семиотичко, културолошко и, воопшто, антропошоко наследство. Во таа насока, освен повеќе или помалку познатите снимки на пештерски цртежи, петроглифи, графемите врз керамика, метал, дрво, снимки на геоглифи и др., Сотировски вложил труд да изработи и приложи и стотици сопствени цртежи, со кои се олеснува анализата на одделни графемии или нивниот спој во комплицирани лигатури. Така, со овој визуелен (претежно колоритен) дел, книгата на Сотировски станува многу впечатлива, а текстуелниот дел ја прави особено интригантна во ителектуална смисла.

Публикацијата ЗЕТА МАКЕДОНИЈА на Бранко Сотировски е еден од оние амбициозни проекти, во основата на кои е желбата и реализираната цел, да се објасни македонската културно-цивилизациона компонента, која не е само периферно камче од планетарниот мозаик, туку дека таа, поради своите универзални достигнувања и пораки, речиси се поклопува со комуникативниот сегмент од човечката цивилизација. Овој голем истражувачки замав дава и соодветен резултат. Аворот е убеден дека воочил еден универзален, планетарен писмен код, кој потекнал од срцевината на Балканот, од Македонија. Тоа се, според авторот, знаци како графофонетски запис на гласови, групирани во зборови и подредени во реченични целисти, значи еден вид енкодирани пораки. Тие посланија/пораки, кои идат од темнините на општочовечката древност, Сотировски ги воочува, ги чита, ги декодира и се обидува смисловно да ги протолкува, споделувајќи го целиот тој процес со нас, читателите.

Она што може да предизвика скепса, особено кај читателите со „културно-научни“ предрасуди, се резултатите на тоа декодирање на лигатурите, т.е. прочитот и толкувањето на модулираните реченични записи. Бидејќи при своите истражувања, Сотировски препознава, прво одделни, се уште употребувани графемии, а потем и разбирливи лексеми, па и цели реченични споеви, тој се осмелува древниот јазик да го идентификува како словенски, македонски и да го нарече токму така - македонски. Се разбира, и за носителите т.е. корисниците на тој јазик, кои ги населувале долините на реките низ цела Европа, па и пошироко, Сотировски го употребува истиот поим, поимот „македонски“ како културно-јазичен маркер.

Некој ќе се изненади од наведениот, навидум грандомански пристап и потход, ќе го карактеризира како одеднаш разбудена потреба од величие, со која, божем, се потиснува некаков реален или фиктивен, скриен повод за фрустрација. Малите сакаат да бидат големи та и најголеми! – ќе рече некој. А тогаш зошто најголемите (Кина, Индија, Русија, Велика Британија) сакаат да бидат уште поголеми? – ќе возразам јас. Се разбира дека тоа се избрзани, паушални и непромислени квалификативи. Просто, човечкото суштество сака да продре, да го запознае, проучи и, накрај, да го разбере овој свет во кој, привремено, како гостин со незгаслива зачуденост и восхит, престојува. Затоа, да не истрчуваме со избрзани и непромислени оценки, туку да сирнеме во минатото, па и во сегашноста, и да видиме дали имало и од други автори некои сродни идеи и слични теории.

Тука, сосема накусо, ќе се осврнеме на еден лингвистички и културолошки квалификатив а тој е „словенска јазична група“. Веднаш ќе го поставиме незаобиколното прашање околу староста и опфатноста на она што се подразбира под комплексниот квалификатив „словенска група на јазици“. На пример, дали може да очекуваме словенски зборови на поодалечени територии и во постари времиња, за кои, и во кои, историската „наука“ и „историската“ географија „гарантира“ дека „никогаш ги немало“ и, со самото тоа, забранува да претпоставуваме а камо ли да ги бараме и да ги очекуваме таму. Наспроти тие „научни“ табуа, сега, сосема накратко, ќе се осврнеме на хипотезите за „палестинските Словени“ на Лукашевич, но и на разработените теории за „староевропската цивилизација“ на Густаф Косина (Kossinna), Јулиус Покорни (Pocorny), и Ханс Крахе (Krahe), како и на ностратичката хипотеза на Педерсон

и Илич-Свитич. Најпрво ќе приведеме еден занимлив пример од ориенталната книжевна оставнина. Ја имаме предвид книгата позната под името *Iosippon*, чијашто копија на хебрејска се чува во Ерусалим. Препишувачот на книгата во 12-от век од нашата ера, д.р Раби Гирсон, верува дека хананејскиот јазик, кој се говорел во древна Палестина, е од групата на словенските јазици. Гирсон се потрудил да утврди дека има јасна претстава кои се Словените. Како словенски народи, во негово време, значи негови современици, се познати: Хрватите, Полјаците, Моравјаните и други. Речиси на ист начин, за древноста и раширеноста на Словените, пишува во средината на 19 век и Платон Лукашевич (*Lukashevich*). Темата за развој на древниот палестински хебрејски врз основа на древен словенски (хананејски) дијалект се среќава и кај некои други автори од Израел (види: http://shorashim.narod.ru/case_dorfman3.htm). Овој процес на оформување и дополнување на лингвистичната и културолошка фактографија тече, само што кабинетската науката си мисли дека веќе се е решено и дека не треба да се преразгледуваат некои убедувања, издигнати на степен на „несоборливи“ догми. Според таа кабинетска наука не може да се разбере и утврди кој се тие Малоазиски Словени (според Лукашевич), која е таа земја *Retenu* (против која се кренал да војува древниот египетски фараон Тутмос (*Thutmos Трети*) и зошто исчезнаа народите: Митани (*Mitanni*), Арзава (*Arzawa*) и Хети/Гети (*Zeti*). Од наведените и од многу други, слични причини, кабинетската „наука“, која поскоро е догматика, ги заобиколува незгодните факти и си обезбедува привиден и привремен кабинетски мир и спокој.

Но има и немирни духови, кои не примаат се на слепа доверба. Така, на пример, спомнатиот истражувач Лукашевич, утврдил дека јазикот на првобитниот (предисториски) свет бил словенски. Тоа, всушност, бил јазикот на древните Гети/Хети т.е. македонскиот јазик на Зета Македонија (според терминологијата на Сотировски). Потоа дошло до мешање на народите и до формирање на мешаните јазици. Така, според Лукашевич, освен словенската група на јазици (кои во најстари времиња единствени имале писменост) се формирале и мешаните јазични групи: словенско-калмичката т.е. монголската и турската група, потоа славокинеската, афро-словенската, хинду-словенската, семито-словенската, келто-словенската како и американската јазична филијала. Современите аудиолаборатории, како и соодветната дигитална опрема дадоа неочекувани потврди на оваа стара теорија преку примерите на сходство на мелодијата на фразата како и закономерната повторливост и дистрибуција на одредени слогови, на пример, во речениците на кинескиот и на англискиот (славо-келтскогермански) јазик. На лексичко рамниште такви докази има безброј. Ќе наведеме само еден лесно проверлив пример: Сесловенскиот збор за број 5 е „пет“ и иде од именката „пестница“ (собрани прсти врз дланката, т.е. тупаница), Соодветниот збор за 5 во албанскиот јазик е „пест“. Тука може да побараме некаков славо-келтски јазичен супстрат, но тогаш како тој навлегол во турскиот јазик под формата „бешт“. Или старите Турци знаеле да бројат само до четири, па кога требало да го „заокружат“ својот „петтичен броен систем“, си го позајмиле тој збор од соседните словенски племиња. Лесно е да се иронизира ситуацијата, кога ќе ни се појават вакви фрапирачки лексички соодветства. Малку потешко е да се побара и да се изнајде сериозен и убедлив одговор, кој води сметка за она што се нарекува фонетски закон, кој пак ќе произлегува од реалните фонетски процеси, во реалната човечка говорна пракса. Во таа насока биле усилијата на данскиот лингвист Холгер Педерсен и на рускиот полиглот Владислав Илич-Свитич, кога се обидуваале да ги воспостават темелите на ностратичката теорија. Според таа теорија, индо-европските, картвелските, семито-хамитските, старо-индиските, уралските и алтајските јазици имаат заеднички лексички корени, кои даваат право да се говори за еден универзален јазичен супстрат. Илич-Свитич дури објавил и речник со близу 600 зборови од тој прајазик на човештвото. Застапените лексеми се во извесни препознатливи форми, а некои се се уште во употреба во јазиците на неколку континенти. Ностратичката теорија може да се смета дека е идеен претходник на лингвистичкиот и културно-цивилизациски панмакедонизам на Бранко Сотировски.

Излегува дека лингвистичкиот труд на погоре спомнатиот Лукашевич не е осамен. Така, освен на спомнатата ностратичка теорија, во XX век, на еден индиректен начин, идејата на древна глобална цивилизација се поткрепува со трудовите на Густаф Kossinna, Јулиус Покорни, и Ханс

Krahe. Овие тројца германски научници ги поврзаа балканските Илири со Lusatian културата преку старите европски хидроними. На пример, според проценките на археологот Kossinna, илирската цивилизација од долината на средниот Дунав била супериорна во однос на онаа на Келтите со седиште во јужниот дел на Германија. Според него елементи на илирската цивилизација нашле свој пат, и се прошириле не само меѓу Келтите туку и меѓу другите северни примитивни племиња. Така на пример, најраната употреба на железо во Централна Европа им се припишува на Илирите, а не на Келтите. После овој археолог, лингвистот Јулиј Покорни се обидел да докаже дека илирските етнојазични елементи можат да се најдат во поголемиот дел од континентална Европа па дури и на Британските острови. Овој истражувач се смета за основоположник на Панилирската теза за етнојазичната структура на древните Европејци. Оваа теза на Покорни е делумно поткрепена и со археолошките откритија кои ги зема предвид и Харолд Харман. На лингвистично ниво таа беше поддржана од авторитетните специјалисти за топономастика, како што се Макс Vasmer и Ханс Krahe.

Истражувања спроведени во втората половина на XX век од страна на сараевските археолози Алојз Венац и Б. Човиќ, како и на пловдивскиот археолог П.Детев, покажаа дека според натрупаниот археолошкиот материјал имало непрекинат континуитет на културен развој од камено преку бронзеното и железното време. Тој континуитет дава право да се говори и за етнојазичен континуитет. Со резултатите на тие истражувања, подеднакво може да се поткрепат како панилирската и пантракиската, така и панмакедонската автохтона теорија на Бранко Сотировски.

Додека голем број на научници ги разгледуваше илирските траги во Централна и Северна Европа, други научници обрнаа внимание на територијата со „илирската“ популација во јужниот дел на Европа. Така бугарскиот лингвист со светско реноме Владимир Георгиев, тврди дека „Пелазгите се оние автохтони луѓе, кои на Балканот ја развиле својата цивилизација многу пред да се појават античките Елини. Според Георгиев, Пелазгите се трако-илирско племе. Нивниот јазик бил „индо-европски“ дијалект, кој се поврзува со илирско-тракиските говори, а како близок со него се разгледува и етрускиот јазик. Нека не забораваме дека Македонците се разгледуваат како дел од таа трако-пелазгиска или илирска популација. Сотировски се обидува тука да воведат ред, со тоа што го предлага етнонимот Македонија за тие нотирани од историската етногеографија како регионални имиња, кои се, всушност, делови од основниот етносупстрат – Македонците.

На ова место, сосема накосо ќе се обидеме да одговориме на едно суштинско прашање: Што означува името Македонија?

До почетокот на последната деценија на 20 век се сметаше дека народот кој живее во тогашна федерална СРМ и го говори словенскиот јазик националното име го стекнал затоа што ја населил некогашна античка Македонија. Тоа беше преземено од толкувањата на светската лингвистика, а имено дека прво земјата била наречена со името Македонија, дури потоа жителите биле наречени со името на земјата.

Но, на почетокот на осамостојувањето на нашата земја започнаа да се јавуваат тврдења дека, обратно, територијата го добила името според античкиот народ и дека имало континуитет од тој народ до денес. Накратко, нашата земја го добила името Македонија по некое античко племе, а не било вистина дека племето било наречено по името на земјата. Но и во едниот и во другиот случај се налага потребата да се преиспита и да се одреди сушноста, т.е. значењето на тоа име. Досега, во врска со етимологијата на името Македонија, во лингвистичката литература се даваат две тези. Според едни истражувачи, името Македонија можело да се поврзе со грчкиот апелатив „македнос“ што значи „висок“, „строен“. Оваа етимологија грчките лингвисти ја имаат целосно прифатено и до денес стојат на таа позиција. Според нив името е етносно и се користи за некако „старогрчко дорско племе – Македнон“. Сепак, таа површна етимологија е отфрлена од голем број научници со светско реноме. Второто етимолошко толкување, кое денес доминира, надвор од грчката историска лингвистика, и се смета дека е дефинитивно решение на проблемот, тргнува од претпоставката дека името Македонија се состои од две лексикални компоненти. Според таа хипотеза, двете лексеми се мак и дон и тие имале трако-македонско потекло. Првата лексичка компонента мак, која е во корелација индоевропското мак, значела

“долг, висок”. Втората лексичка компонента е дон, и таа означувала “земја”, “почва”. Според ова, подеднакво површна, етимологија името Македонија означувало „Висока (Горна) Земја, а „Македоните“ би биле жители на „Високата“ т.е. „Горната земја“.

Ова е избрзана претпоставка затоа што ДОН не е земја туку е ДНО. Всушност се работи за области (земји) околу води (реки, езера, морски заливи) со длабоко дно. Ако се потсетиме дека до денес опстанале имињата на полноводните реки Дон, Дунав, Дњепар, Дњестар, стариот келтски Сингидунум (на брегот на Дунав), едно од древните имиња на Охрид - Клавдунум (во сливот на Крива река во Охридско езеро) но и областа која до денес го задржала своето име Мигдонија (област меѓу долното течение на Вардар, Солунски залив, река Струма, езеро Болбе и Струмскиот залив) тогаш ќе треба да ја отфрлиме погорната хипотеза. Дури, може да се рече дека токму Мигдонија (Мег-дониа) е постарата и поправилната форма на регионалното и етносно име Македонија. Значењето е сосема јасно: „Меѓу-речие“. На ова место треба да се спомне и името на древната келтска божица Дану, која била божица на полноводните реки и, воопшто, на водите. И доколку се побара келтска етимологија, да не забораваме дека имало келтско Солунско кралство, тогаш Мак-Дану, т.е. Македонија би означувало: „Синови на Дану“, или „Синови на реките/езерата“. А познато дека во овој дел на Европа токму Македонија е „Земјата на езерата“.

Од претходното кусо излагање може да се заклучи дека нашето национално име Македонија етимолошки е во дослук со трако-македонските и келтски зборови а не со грчките. Може да се констатира дека природните дадености на рељефот, кој е испресечен со полноводни реки, езера и морски заливи, е факторот од кој произлегуваат како топономастичките така и етноските квалификативи. Сепак, логично е да се прифати дека прво земјата била именувана со името Македонија (според карактеристиките), па дури потоа и жителите, уште од најстари времиња, го понесле тоа име.

Тезата за предмалку спомнатата огромна, староевропска, држава има своја поткрепа и во текстот на една полска книга од XIII век, позната како „Хроника на Велика Полска“. Во неа, неочекувано, не се говори за некакви недефинирани Илири или Енеои/Венети туку за Словени, коешто, пак, оди во поткрепа на тезата на Сотировски дека најстарите Македонци се некакви Протословени, од кои произлегуваат денешните словенски народи, но и сите оние кои кои се нарекуваат „Индоевропјани“, па и сите оние кои користат зборови кои се застапени во ностратичкиот речник.

Во спомнатата полска книга може да се прочита: „Во најдревните кодекси пишува дека Панонија е мајка и прародителка на сите славјански народи². Впрочем, Пан (Пан) според грчкото и славјанското толкување е оној, којшто ги владее сите. И поради тоа се вели дека „Пан“ по славјански означува „велик господар“ . . . Тие Панонци, наречени така според Пан, како што се кажува, го водат своето потекло од Јан, потомок на Јафет. Прв од нив бил оној моќен Немрот, којшто почнал да ги покорува и да ги поставува под свое господство луѓето - своите браќа“. Во продолжение, од истата книга, и покрај легендарниот призвук, наидуваме на еден фрагмент којшто ја засега темата за јазикот на таа древна империја. Еве го тоа место: „Кај Словените има големо разнообразие на јазиците, но, истовремено, тие се разбираат едни со други, макаршто во некои зборови, во нивниот изговор, очевидно е дека има разлики. Тие јазици имаат потекло од еден прататко - Слав, поради што и Славјаните и досега не престанале да го ползуваат тоа име – на пример: Томислав, Станислав, Венцеслав и др. Тврдат, дека од тој Слав произлегол Немрот. А Немрот по славјански значи „немирен“ (Nemerza), коешто по славјански се разбира како „без мир“ (поп рах) или „оној кој не сака мир“ (поп mensurans рах), од негово време сред луѓето се појавило ропството, а пред тоа меѓу нив имало голема слобода. Прво тој, неразумно, се стремел да ги потчини своите браќа. Неговата дрскост и неразумност довеле до тоа да се воспостават ропски закони не само за неговите браќа, туку и за целиот свет“. Очевидно е дека анонимниот автор на оваа средновековна полска хроника ни сугерира, дека обединувањето на словенските племиња во една држава, под власта на тиранинот Немрот, подразбира и воедначување на тогашните, веќе раздалечени, словенски дијалекти. Со наведените цитати од спомнатата полска хроника, се поткрепува суштествувањето на древната европска

супердржава и цивилизација, која Ј. Покорни ја нарекува „Велика Илирија“ а Б.Сотировски „Зета Македонија“.

Ќе повториме уште еднаш: Во бронзената епоха супердржавата на легендарниот Немрот се простирала од Балтикот, на север, до Егејското Море, на југ. И од долниот Дунав, на исток, до Британските острови, на запад. Макар што не сите историчари и лингвисти ја прифаќаат оваа хипотеза за древната европска супердржава, сепак, повеќето признаваат дека некакви докази за таа империја наречена од Покорни „Велика Илирија“, од анонимниот полски летописец „Панонија“, а од Сотировски „Зета Македонија“, сепак - има! За некаква огромна империја, која се протега од Понтус и Егеј на југ, до Балтикот на север, може да се прочита и во историско-биографскиот роман „Алексијадата“ на византиската принцеза Ана Комнина.

Ако се има предвид дека областа Панонија во полската хроника не е локализирана и не е изедначена со денешната географска област Панонија, и ако имаме предвид дека тој географски поим во многу средновековни ракописи се меша и се заменува со Пајонија, па дури и со Пелагонија, остануваме со убедувањето дека Сотировски има право на свој термилошки избор и место Панонија („Господарството на сите“, „Сегосподарството“, „Империјата“) да го користи, како посоодветен, поимот „Зета Македонија“ - држава чиј крвоток биле речните долини, со кои е испресечен европскиот континент.

Според Сотировски, уште од најстари времиња во македонската писменост секој глас се бележи со една буква, којашто е некаков сончев зрак, како најголема почит кон Богот Сонце ИЛИ – ИЛЕ. Правецот на читање е од десно кон лево и обратно и од горе кон доле и обратно. Двете древни азбуки, денес викани кирилица и латиница, со право може да се наречат „македонски писма на цутот“, т.е. „слова на пролетта“, бидејќи сончевиот зрак е дух „божји македон“ и како причина и почетна точка при оформување на словото им дава карактер на цут или нешто што достасува до зрелознаен т.е. умствен плод. Првата Македонска азбука, според Сотировски, содржела 21 слово, т.е. букви (литери, графеме, карактери). На самиот почеток од создавањето на ликовите на буквите, тие биле земани како зраци, кои се спуштаат од сонцето кон земјата, како еманација на божјиот дух. Зраците како носители на светлост и топлина биле одбележани како букви и зборови кои го просветлуваат човечкиот ум и ја носат топлината на солидарност меѓу единките во едно поколение и меѓу временски оддалечените поколения. Генијалноста на македонскиот народ е и во тоа што, од две или повеќе фонеми споени во слогови во сооднос на текстот кој е во стихови, ја добива својата нота. Сотировски таа вредност на македонскиот народ ја дешифрира до тој степен што создава музички творби на оригинални текстови, се разбира со помош на врвни музички уметници и интерпретатори.

Тука би издвоил неколку примери од прочитаните и растолкувани натписи, од територијата на денешна Република Македонија, од балканскиот регион и, пошироко, од Југоисточна Европа.

На еден од камените столови, на палеолитската мегалитска опсерваторија Кокино, од десно кон лево, истражувачот Сотировски воочил дека е запишано: „СИНОТ ГОСПОДОВ Е СО МЕНЕ“. Тука само би потсетиле дека камените столови на таа опсерваторија се под возвишението Татикев Камен во општината Старо Нагоричане. Овој археолошкиот локалитет е откриен во 2001 година, и за него има документирана археолошка граѓа и соодветна анализа во стручни списанија а издадена е и одделен зборник со статии. Недалеку од Кокино (Татикев Камен), во близината на селото Младо Нагоричане со таканаречената „цутна азбука“ е напишан текст, а воедно е оформен цртеж на коњ и човечка фигура во кој е внесен и текстот. Според Сотировски тоа е една од вредностите на писмото и писменоста на господарите - владетели Македонци, „кои за искажување на митолошките претстави на пошироките народни маси, го користат токму овој облик на изразување“. Овој начин на пренесување на македонската митологија се користи во опширни пространства на Земјата но е најзастапен токму во Зета Македонија, која Сотировски ја нарекува и „Ар на МА“. За коњот има општа согласност дека е соларна персонификација. Сотировски зема дека тоа е „сончев зрак ИЛ“. А за коњаникот смета дека е персонифициран „духот божји Македон во лет кон Зетот Шуман“. Текстот е прочитан како: „Во лет иташ Зету Шуману“.

Попатно би ги спомнале гравирот од село Крилатица, место Пашкуљ, Република Македонија, со старост преку 30.000 години, и натписот врз поклопец од местото Чашка (Велешко), за кого се препоставува дека е стар најмалку 8 000 години.

Како најимпозантни и најзначајни споменици на културата, од времето на историскиот период на Зета Македонија, Сотировски ги посочува локалитетите, мегалитскиот сит „Дух божји Македон“ на планината Богословец-Свети Николе, селото Шопско Рударе, Кратовско, Република Македонија, Цоцев Камен, кој за првпат е евидентиран во 1972 година. Тој е на 25 км. југозападно од градот Кратово, од левата страна на долината на Крива Река, мргу другите и скулптурата „Солзана“ Големата Мајка Прилеп – Македонија.

Заслужува внимание и керамичкиот печат од Церје кај Говрлево, близу до Скопје, пронајден во 1981 година. Тој е впечатлива илустрација за ерата на она што Сотировски го нарекува „империјална Зета Македонија“, датирана пред 9 000 – 8 000 г. „македонска ера“. Врз тој печат има краток текст, кој од страна на истражувачот Васил Иљов е прочитан на следниот начин:

„С’Л С БО С’М“ – „САЛ СО БОГА СУМ“

Керамичките печати од Беломорска Македонија од областа Равенија недвосмислено ни укажува на фактот за присуството на македонското писмо, јазик и култура со континуитет до денес. На печатите пишува: „СО ИЛИ ГЛЕДАМ СВЕТИ МАДОНА“ и на вториот печат пишува : „S’S’И МА ИСУСА БОГ – И САМО ГОГ“, овој печат е во форма на Сонце, цут, роза, пролет. На печатот пишува: „ГЛЕДАМ, ВИДЕНА Е (ОПЛОДЕНАТА) МА ТАА ВО УСНИТЕ БОЖЈИ, И САМО БОЖЈИ“.

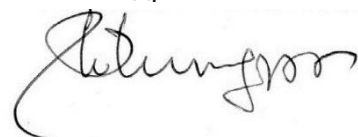
На далеку се познати седумте заби од Виндија на кој е напишан микро текст во кој се среќава името Зета Македонија и макро текстот во пустината Наска во Перу, што претставува македонски митолошки зборник, каде неколку пати се спомнува името на државата Зета Македонија. Историскиот период на Зета Македонија од пред 130 000 г. во Азија и Австралија, локалитетите Патне Индија, Хелан Планината во централна Кина и националниот парк Какаду во Австралија, сведочат за првата културолошка глобализација од Дионис под името „ИС ДОН“.

Понатаму во книгата се наведуваат многу други примери на текстови чијашто содржина е расчитана и протолкувана.

РЕЗИМЕ

Меѓу кориците на „Зета Македонија“ е распослано огромното по обем и сензационалното по резултати истражување на академскиот сликар Бранко Сотировски. Тоа е една смела духовна авантура којашто, сепак, е соодветно фактографирана и документирана и до подробности образложена. При регистрирањето и исчитувањето на приложените древни цивилизациски маркери, авторот се определил за она што е негова креативна и животна определба – креирањето и оставањето ликовни знаци (графема и ликови-лигатури). Тие ликовни знаци, т.е. графема (зборот „графема“, божем грчки збор, всушност произлегува од македонскиот зборименка „гребнатица“, т.е. од глаголот „гребе“), низ вековите и милениумите, пренесувајќи ја основната порака, сведочеле, и ќе сведочат, и за нивните создавачи - означувачите. Токму формирањето аналогни визуелни ликови, но и издигнувањето на скалилото на геометриската фигурална апстракција, до степенот на формирани пиктограми и идеограми, е она коешто го мотивирало Сотировски, да го активира својот истражувачки дух за да стигне до резултатите, кои се собрани во овој многу сложен и впечатлив палеографско-истражувачки проект. Проектот резултирал со обемна монографија, којашто е вистински истражувачки и интелектуален подвиг.

Милош Линдро 23-06-2015 г.

ЗЕТА МАКЕДОНИЈА ХИМНА ЗА СОЗДАВАЊЕТО НА СВЕТОТ И МАКЕДОНИЈА РАЈОТ ВО ВСЕЛЕНАТА И НА ЗЕМЈАТА

Песна, чии стихови содржат дел од дешифрирани натписи од сите пет континенти, со што најсеопфатно ги опева основните принципи на македонската исконска вера. Авторот ја прогласува за прва ХИМНА на светот, токму поради тоа што опфаќа стихови од сите страни на светот, како од: Зета Македонија АР на МА (денешен Египет); Зета Мадонија (денешна Германија); Зета Македонија Востанија (денешен Тајланд); Зета Македонија Прекуокеански Јужен Цут (денешен Перу); Зета Македонија Лом на Дон (денешна Австралија); како и натпис од Македонија. Ова е песна за ИСТОРИЈАТА НА СВЕТОТ, сведоштво за писмена, јазична и културна традиција на Господарите - Владетели МАКЕДОНЦИ, кои преку своите Владетели - Господари: ЗЕТ и НЕВЕСТА, ТЕШТ и ТЕШТА, илјадници години ја шират македонската цивилизација во светот, организирани во држави ЗЕТИ обединети во една Голема Зета МАКЕДОНИА. Како поклоници на нивниот единствен Бог Сонце ИЛЕ/ИЛ, тие оставиле траен културен печат, чии влијанија ги чувствуваме и денес. Текстот е на Бранко Сотировски, музиката ја компонираше Сашо Ливрински – ЛавРод, а вокалот е на Серафина Фантаузо.

**СО ВЕРБА ВО ИЛА,
ГЛЕДАЈ!! ГЛЕДАМ МЕСЕЦИ.
САМО ИМАЈ, СИЈАЈ.
СЕГА ЈАСНО СИЈАЈ.
СИЈАЈ СО ЖЕЛБИ ВО УСНИТЕ.
СО УЕМ.**

**МАКЕДОНИА ЗЕТА НАША,
МАКЕДОНИА ЗЕТА НАША,
МАКЕДОНИА ЗЕТА НАША,
ЛИЕ ИЛ СО ЉУБОВ,
ИЛИ И ВОСТАНИ, ОЗОРИ МАДОН.
ИЛ АТ НАРОСУВАЈ, ИЛ
АТ ОПЛОДУВАЈ,
НАРОСУВАЈ, ОПЛОДУВАЈ.**

**СО ЖЕЛБИ ИЛ УШТЕ ГО МОЛИ.
ОЈ ДОДО ДОДОЛЕ, МОЈ БОЖЕЛЕ.
СО ИЛ'С И ДОДОИ ИДООДО,**

**Е СО ТАА МОЛЊА,
И СО БЛЕСОК СПАС.**

**ИЛ ЈАС ВО МАКЕДОНИА
ИС ДОН, ЈА СИНОТ НА ЛОМ,
ИЛ И ЖЕЛБАТА НА ИТ'Н ТЕШТ
ТИ ПЕЈ И РОЈ СЕ ДОН, ВО
ЗЕТА МАКЕДОНИА.**

**ОПЛОДУВАЊЕТО ПРОЛИЈ ГО, ОПЛОДИЈА
ИЛИ МАКЕДОНИА. ОПЛОДУВАЊЕТО
ПРОЛИЈ ГО, ОПЛОДИЈА ИЛИ
МАКЕДОНИА.**

**СО ИЛИ КОЛОТО.ЛУНА НА ЛОМ, СО ИЛИ КОЛОТО ОД МАКЕДОНИА.
СО ИЛИ КОЛОТО.ЛУНА НА ЛОМ, СО ИЛИ КОЛОТО ОД МАКЕДОНИА.**

ЈАС ЕДЕН ДАР БОЖЕ ОД МАКЕДОНИА,
ЈАС ЕДЕН ДАР БОЖЕ ОД МАКЕДОНИЈА,
ЈАС ЕДЕН ДАР БОЖЕ ОД МАКЕДОНИА,
ЈАС ЕДЕН ДАР БОЖЕ ОД МАКЕДОНИА,
ИЛ И МАКЕДОНИА,
БОЖЈА МАКЕДОНИА !

Пишан е бројот на стихот кој посочува на изворот од каде е земен самиот стих, локалитетот, датираноста и името на обработениот натпис и местоположба, согласно неговата содржина.

Стих 1: „Крлук“ Македонски симбол од територијата на Зета Македонија AP на МА, (денешен таканаречен Египет), 2.925 г.мак.е.пред.п.христ, стр.382

Стих 2-6: „Дух божји Македон - сказалка на времето“ Билзингслебен (Bilzingsleben), Зета Мадонија – Лужице (денешна Германија) пред 400.000 години, македонска ера до денес, стр.183

Стих 7-10: „Македонија Зета“ Зета Македонија Востаниа, Khao Pla Ra (денешен Тајланд), 3.000 г.мак.е.пред.п.христ, стр.292

Стих 11-15: „За нашата вера“ Зета Македонија Прекуокеански Јужен ЦУТ, Наска линии (денешен Перу), 100.000 – 70.000 г.мак.ера.п.п.христ; дешифриран натпис: „Додолски обредни песни“, стр.311

Стих 16-20: „Синот на лом“ Зета Македонија Лом на Дон, Национален парк Какаду (денешна Австралија), 20.000 – 6.000 г.мак.ера.пред.п.христ., стр.395

Стих 21-25: „ЦУТ – симбол на македонската цивилизација“

Бело сликана цртеж-лигатура, историски временски период на Зета Македонија од 4.480 – 4.250 г.мак.е.пред.п.христ, Велушка тумба – Пелагониски регион, Македонија, стр.117.

„ЗЕТА МАКЕДОНИЈА“

1. УО ИЛИ
2. С'Ј СИ УЈИ.
3. С'М ИМ'Ј С'Ј,
4. С'ЈЈ'СИ СИЈ.
5. С'Ј УЈИ УС'Ј.

6. УЈ'М.
7. МАКЕДОНИЈА ЗЕТА Н'ША,
8. ЛИ ИЛ И Г'Г,
9. ИЛИ И ВОСТ'НИ ОЗОРИ М'ДОН.
10. ИЛ АТ ЛСИ Г'Г.

11. С УЈ К'Д ИЛ ЈОШ УЛИ.
12. ОЈ ДОДО ДОДОЛЕ МОЈ БОЖЕЛЕ,
13. ИЛ'С И ДОДОИ ИДООДО,
14. ЕСИ ИПС'С,
15. 15. И С'С ПС'

16. ИЛ Ј'С ИС ДОН
17. Ј С'Н Н ЛОМ
18. ИЛ УЈ ИТ'Н ТЕШТ
19. Т П'Ј И Р'Ј СЕ ДОН
20. 20. З'ТА МАКЕДОНИЈА

СО ВЕРБА ВО ИЛА,
ГЛЕДАЈ !! ГЛЕДАМ МЕСЕЦИ.
САМО ИМАЈ, СИЈАЈ.
СЕГА ЈАСНО СИЈАЈ.
СИЈАЈ СО ЖЕЛБИ ВО УСНИТЕ.
СО УЕМ.
МАКЕДОНИЈА ЗЕТА НАША,
ЛИЕ ИЛ СО ЛЉУБОВ,
ИЛИ И ВОСТАНИ ОЗОРИ МАДОН.
ИЛ АТ НАРОСУВАЈ ОПЛОДУВАЈ.

СО ЖЕЛБИ ИЛ УШТЕ ГО МОЛИ.
ОЈ ДОДО ДОДОЛЕ, МОЈ БОЖЕЛЕ.
СО ИЛ'С И ДОДОИ И ДООДО,
Е СО ТАА МОЛЊА,
И СО БЛЕСОК СПАС.

ИЛ ЈАС, ИС ДОН
ЈА СИНОТ НА ЛОМ,
ИЛ И ЖЕЛБАТА НА ИТ'Н ТЕШТ.
ТИ ПЕЈ И РОЈ СЕ ДОН,
ВО ЗЕТА МАКЕДОНИЈА.

21. ОПЛОДУВАЊЕТО ПРОЛИЈ ГО, ОПЛОДИЈА ИЛИ МАКЕДОНИЈА.
22. СО БОГОТ КОЛОТО. ЛУНА НА ЛОМ, ВО МАКЕДОНИЈА.
23. ЈАС ЕДЕН ДАР БОЖЕ ОД МАКЕДОНИЈА.
24. ИЛ И МАКЕДОНИЈА,
25. МАКЕДОНИЈА БОЖЈА!

Со црвени букви од левата страна е запишан оригиналниот дешифриран натпис од каде се предземени стиховите за песната, додека од десната страна се запишани стиховите транскрибирани на современ македонски јазик.

ЗЕТА МАКЕДОНИЈА

Сашо Ливрински-Лаврод(музика)
Бранко Сотировски(текст)
Серафина Фантаузо(вокал)

Соло глас

Со ве - р - ба во И.....ла, гле - дај..... Гле.....дам

11

ме-се.....ци са.....мо..... Са - мо и - мај си - јај..... се-га ја-сно

22

си.....јај..... Си-јај со же-лби, во..... ус-ни-те. Со у - ем.

33

Ма-ке - до-ни - ја, зе-та на - ша. Ма-ке-до-ни-ја зе-та на - ша. Ли - е

42

И-л со љу-бов, ил - и и..... во-ста - ни. О.....зо - ри Ма -

53

дон..... Ил ат на -ро-су-вај, ил ат о - пло-ду-вај на ро-су - вај,

64

о.....пло-ду - вај. Со же.....лби И.....л у - ште го мо-ли..... ој до-до-

75

до до-до-ле, мој бо-же - ле..... Со и.....илс и до-о-до-и, и до-о-до-

85
-о..... Е, со та..... мо-ља и со бле-сок спа.....с. Ил јас во Ма-ке-

95
-до-ни - ја, Ис до.....н. ја..... си-нот на..... лом И - ли.....

107
Же-лба-та на И-г'н те.....еш. Ти пеј и рој се до.....н. Во зе-та Ма-ке-

118
-до-ни - ја..... О-пло-ду-ва-ње - то про-ли-ј го. О - пло-ди -

126
-ја И - ли Ма-ке-до-ни - ја. Со И-ли ко - ло-то, лу - на на

132
лом. Со И-ли ко - ло-то, од Ма-ке-до - ни - ја - ја.....
1. 2.

139
Јас е - ден дар бо-же од Ма-ке-до-ни - ја. Јас е - ден дар бо - же од

145
Ма-ке-до-ни - ја. Ил и Ма-ке - до - ни-ја. Бо-жја Ма-ке - до - ни-ја.

ЛавРОД

Ова е песна, која се содржи од неколку етапи, всушност, ова е песна составена од 3 композиции. Во првата етапа е застапена историјата и континуитетот на симболот на лавот, како симбол на Родот македонски, пронајден на неколку локалитети и во различен временски период и тоа:

- Натписот на камен е пронајден во с.Осинчани близу до Скопје, Македонија, датиран 9.000 – 8.000 години македонска ера, стр.97.

- фрагментот на фигурината од слонова коска од Пештерата Vogelherd, Зета Мадонија (во југозападниот дел на денешна Германија), пред 42.000 г. македонска ера, стр.186. Исто така употребени се стихови од дешифрирани текстови каде е претставен светиот Силен (стр.238) од македонската вера од територијата на јужниот дел на Зета Македонија Нанија и северниот дел на Зета Македонија Пиринејска, од 14 000 г. македонска ера. Зета Македонија Нанија е територија на денес наречените држави Франција, Белгија и Швајцарија.

Стиховите од дешифрираниот текст од денешната наша територија на Македонија, натпис познат како „Точката на божјата Ма“ е пронајден во С.Бурилчево, локалитет Пилово, Кочанско, Македонија, 5.500 до 4.000 години македонска ера, стр.122.

Именката ЛАВРОД, составена од два збора ЛАВ и РОД ни укажува на благородникот – ЛОРД чие потекло е од родот македонски со симболот на ЛАВОТ. Лавот како симбол на сонцето, односно врховното божество на Македонците, е симбол кој се провлекува низ многубројните пронајдени артефакти ширум светот на сите континенти, датирани низ разни периоди од историјата. Се сретнува во пештерите, натписите на коска, на камен, верските приказни, се среќава на монетите од античкиот период, на мозаиците, на накитот како и на државните грбови и борбените знамиња. Со денот на зимската краткоденица на 19 / 21 / 22 декември започнува македонската нова година. Токму на овој ден се празнувало раѓањето на новото сонце и почетокот на зголемувањето на денот. За таа цел, токму поради доминантноста и посветеноста кон култот кон сонцето, космосот, ројот, сојот, родот и рајот се принесувале жртви, се одржувале многу обреди, за да се помогне при раѓање на сонцето.

Народот овој ден го нарекува „ПРЕКРШУВАЊЕ НА ДЕНОТ“, крштовден или ЛОМ.

Св. Никола всушност е ДУХ БОЖЈИ МАКЕДОН, кој пристига со првиот сончев зрак од денот на ЛОМ. Синовите божји – обожествените Македонци, својот татко – Сонцето како негов РОД го персонифицираат со ЛАВ. За обожествените Македонци нивниот рој, сој и род е, всушност, ГЕН ГОСПОДОВ ЛАВРОД. Сите хералдички грбови на лавот се всушност МАКЕДОНСКИ. За жал нив ги употребуваат и одродените Македонци.

**Текст: Бранко Сотировски, музика: Сашо Ливрински-ЛавРод, вокал:
Серафина Фантаузо.**

Со лелек, воздишка
И болка во градите,
довикуваа од МАДОНИЈА.

Со птица Господова, со
цврст глас,
со поглед воздигнуваа.

“Тешту востани од МАКЕДОНИЈУ.”

Гену Господов Лаврод.

ИЛИ елајси.
Шест летни лиј накити.
Лил ИЛ и, VI – XXI пролевај.
Слушнете! За Македонија!
Силата на ИЛИ во IXX – XX.
Сал луна со ЛССА СИ.
(Само светлиот месец го гледам)

ИЛ гледа ДОН. (пролет) ИЛ
јас и е душа.
И сега во мене. Во
Македонија.
Со XXI – ви декември, со XXI – ви март.
Лие ИЛ и оплодува од лом, и
ИСУС сега е во мене.

ЗЕТА МАКЕДОНИЈА

ЛАВРОД

Сашо Ливрински-Лаврод(музика)

Бранко Сотировски(текст)

Сарафина Фантаузо(соло глас)

Умерено ♩=107

Ил гле - да Дон..... Ил ја - с и е ду - ша.....

7

- а..... И..... се - га, во..... ме - не, во Ма - ке - до - ни - ја.

13

Ли - е Ил и о - пло - ду - ва..... од лом. И И - сус се - га е во ме -

19

- не.